

ВАГНЕРЪ.

Не знамъ, какъ може туй да ви смуцава!
 Не стига^{ли} за всѣки честенъ челоуѣкъ
 Искуството, прѣдавано отъ вѣкъ на вѣкъ,
 По съвѣсть точно щомъ го упражнява?
 Почиталъ си баща като младежъ,
 И правилъ си каквото той ти казва, —
 Катъ мжжъ ти ако нѣщо създадешъ,
 Синътъ ти по-високо ще възлязва.

ФАУСТЪ.

Блаженъ е, който се надѣва още
 Да найде пжтъ прѣзъ мрачни ноши;
 Туй, що не знайшъ, това ти трѣбва.
 А туй, що знайшъ, това не трѣбва.
 Но нека съ тежки мисли да не харчимъ ний
 Прѣкрасното на тоя часъ имане!
 Погледай, по зелени равнини
 Разлѣло се вечерното сиянье.
 Върви и бѣга то, деньтъ е прѣживѣнъ.
 Нататъкъ тича то и новъ животъ извира.
 Крила да нѣма да ме дигнатъ менъ,
 По него все, по него да летя безспира!
 Видѣлъ бихъ тихий свѣтъ подъ моитѣ крака
 На слънцето вечерно вѣвъ заритѣ,
 Вѣвъ пламъкъ чуки, сѣнни долините,
 Сребристъ потокъ се влива въ златната рѣка.
 Съсь всичкитѣ си бездни планината дива
 Божествения мой полѣтъ не ще да спре;
 Прѣдъ моитѣ слисани очи се вечъ открива
 Съсь топли си струи безкрайното море.
 Но зайде то задъ планини далечни;
 Отново пламва ми грждѣта,
 Летѣж и пия му лжчитѣ вѣчни,
 Прѣдъ менъ деньтъ, задъ менъ нощѣта,